

момчета, свършили земеделски училища, които сега разработват бащинитѣ си имоти — уредиха добри стопанства.

— А партизанствуват ли?

— И безъ това не може...

— А бе то, — намѣси се каруцарѣтъ — какво да ти кажемъ, госпожо, тоя партизанлъкъ ни изеде главитѣ. Стигнахме до просешка тояга. Ето, азъ съмъ единъ, дека е речено, единъ отъ имотнитѣ въ наше село, а пъкъ едва можемъ да се изхранимъ съ децата. Тая година не съмъ продалъ царевицата си. Не даватъ цена. Вмѣсто да я подарявамъ на хората, давамъ я на добитъка си. Всички ни лъжатъ. Обещаватъ ни какво ли не предъ изборитѣ — звездитѣ, дека е речено, отъ небето свалятъ, докато си изплетатъ кошницата, а после съвсемъ забравятъ сиромашкия народъ. Ние гладуваме, а тѣ дворци си градятъ...

— Представления и забави уреждате ли? — прекъснахъ недоволния отъ партизантѣ каруцаръ.

— Всѣка година по традиция уреждаме по две-три забави и по едно представление. Тая година представихме „Хъшове“ отъ Ив. Вазовъ.

— А носията ви каква е?

— Нѣма вече да видите много селската носия. Почти всички помлади я замѣниха съ граждански дрехи — носятъ открити обувки, галоши, ботушки, палта...

— Това не е много похвално — възразихъ. — Нашитѣ национални носии трѣбва да се запазятъ. Тѣ сж красиви и не бива да се изхвърлятъ.

— За жалостъ, — обади се учителката — младитѣ сякашъ се срамуватъ вече отъ сукманитѣ.

— Азъ мисля, че една отъ важнитѣ задачи на учителитѣ е да култивиратъ любовта къмъ народното, къмъ обичаитѣ, традициитѣ. Народъ, който обича и цени своето, само той има право на съществуване...

— И ние се стараемъ да правимъ това. На всички забави се облицаме въ народни носии.

Съ такива разговори неусѣтно пристигнахме въ селото.

Права улица, която води на площада, срѣдъ пазаря. Голѣми дворища съ бѣли варосани огради. Тихо и пусто по тоя часъ. Дори стражата на селото — голѣмитѣ псета не се разляха. Само любопитното око на нѣкоя жена, старица или дете надникне презъ портата при шума на каруцата.

Отведоха ме въ къщата на кмета, дето ми бѣще отредено да гостувамъ. Посрещна ме цѣлото домочадие на кмета.

Само за нѣколко минути се разнесе новината за моето пристигане. И една следъ друга идѣха любопитнитѣ селянки да видятъ и честитатъ гостенката на кметицата. Тѣ ме разглеждаха съ интересъ и искаха да знаятъ по коя причина съмъ дошла въ селото имъ.

Азъ бързо се спречетелихъ съ тѣхъ, разпитвахъ ги за едно за друго и тѣ ми отговаряха охотно, съ една свойствена тѣмъ искреностъ, простота и наивностъ.

Почти всички бѣха облѣчени въ рокли, ушити отъ прости платове, които отъ времето и слънцето бѣха променили цвѣта си.

— Такава ли е вашата селска носия? — попитахъ една млада, напета девойка.

— Не, нашата е друга.

— А защо не я носите?